

fødevarerirksomheder, der i virkeligheden bare videresælger emballerede fødevarer, og hvor problemernes omfang derfor er mindre.

De overvejelser, vi gør os, hvis det viser sig, når vi får erfaringerne med den nye fødevarerlov, at vi ikke i et tilstrækkeligt omfang har fået løst problemerne, rummer også overvejelser omkring en eller anden form for autorisationsordning, indførelse af næringsbrev, kørekort, kald det, hvad man vil, men hvor vi i stedet for det, der er skitseret i dag, gør os overvejelser om, hvorvidt man kunne gøre det i forhold til nye butikker og sige: Det er altså noget, der gælder fra nu, og eventuelt sige, at det gælder så også for butikker, hvor der har været konstateret store problemer i forbindelse med kontrolbesøg, sådan at man altså slipper uden om kravet i første omgang, men hvis det viser sig, at man burde gennemgå en slags uddannelse og aflægge en prøve, at så kan man stille krav om det i forbindelse med konstatering af åbenlyse problemer og mangler.

Det, at man går ind og spørger, hvilke butikker, hvilke forseelser, og gør det i forhold til nye butikker, er en overvejelse, vi vil fortsætte med at have i forbindelse med vurderingen af de her problemer og den nye fødevarerlovsmulighed for at bekæmpe dem.

Så vi er altså ikke afvisende over for tankegangen om at lave en eller anden form for autorisationsordning. Vi mener ikke, at det er den, der er skitseret i dag, og vi er godt klar over, at det ikke er lige nu, der er mulighed for det, men overvejelserne vil vi fortsat have med i vores vurderinger.

Annie Lunde Hansen (CD):

Forslaget her er jo en uændret genfremsættelse af beslutningsforslag nr. B 43 fra sidste samling, og i CD har vi ikke ændret vores opfattelse af forslaget, så jeg kunne jo være dukket ned i skuffen og have sagt det samme, som jeg sagde dengang; men det har jeg dog ikke gjort.

I CD mener vi selvfølgelig, at kvalitet og hygiejne i fødevarerforretningerne skal være i orden, og derfor har vi i CD da også stor sympati for forslaget, der har til formål at styrke sikkerheden, sikre kvaliteten af vores fødevarer. De seneste års mange afsløringer af visse fødevarerers tvivlsomme kvalitet viser, at der er ting og sager, der absolut bør rettes op på.

Selvfulgelig skal forbrugeren kunne kræve, at fødevarerne i detailforretningerne er friske, at forretningerne opfylder hygiejnekravet, at va-

rerne er forskriftsmæssigt deklarerede, og at indehaverne og de ansatte i forretningerne er tilstrækkeligt uddannet til at varetage disse krav. Det er lige så selvfølgelig, at almindelige krav til bogføring og afgifts svar er kendt og bliver opfyldt af de næringsdrivende.

Alle disse ting vil ifølge forslagsstilleren kunne blive opfyldt, hvis man indfører et såkaldt kørekort til etablering af fødevarerforretninger. Jeg håber da også, at disse ting bliver fulgt op i den nye fødevarerlov.

Men fødevarerloven, som kun lige er trådt i kraft, varetager den da ikke disse interesser? Det tror vi i CD den gør. Men så vidt jeg husker, er lovens formål bl.a. at øge forbrugerbeskyttelsen ved at beskytte mod sundhedsrisiko og skabe grundlag for en effektiv kontrol, og det er vel netop dette, beslutningsforslaget i bund og grund går ud på.

Der er i loven formuleret et krav om uddannelse i fødevarerhygiejne for visse næringsdrivende og ansatte. Loven skulle også gerne skabe et bedre overblik over, hvilke krav der stilles til fødevarer. Det skulle alt andet lige derved blive lettere for næringsdrivende at overskue deres forpligtelser. På kontrolsiden overvåger levnedsmiddelkontrollen fortsat detailhandelen og skrider ind med påbud og forbud, når det skønnes nødvendigt.

Indførelsen af et kørekort, som det er foreslået, vil helt sikkert medføre en administrativ merbelastning for såvel myndigheder som erhvervsliv – med andre ord: mere administrativt bøv. l.

Fra CD's side vil vi gerne have, at den nye fødevarerlov skal have lov til at vise, hvad den duer til, før man går i gang med at udtænke administrative besværligheder som eksempelvis indførelse af dette omtalte kort, næringsbrev, eller hvad man nu har lyst til at kalde det. CD kan derfor ikke støtte forslaget.

Jeg vil lige have lov til her fra denne talerstol at fortælle om en oplevelse, jeg havde i en restaurant i Horsens, og det er ligesom en opfølgning af det, fru Mariann Fischer Boel sagde herfra. Vi var et selskab, der var i Horsens på en restaurant, hvor vi selvfølgelig gik ud fra, at dette var en nydelig, pæn restaurant, vi kom ind i. Maden var upåklagelig, og indehaveren spurgte, hvor vi kom fra. Vi sagde, at vi kom fra København, men vi sagde ikke et ord om, at vi kom fra et udvalg i Folketinget.

Denne herre, som ikke var af dansk herkomst, gik ud og hentede sin levnedsmiddel-